

VARGA SÁNDOR VERSEI

MINDÖRÖKKÉ

fagyos lég leng a faágon
fagyos világ a világom

istentelen ősi átok
szállt most rám és titeátok

rátok akik elhagytatok
rátok akik velem vagytok

az életünk fagyos sivár
tiértetek szól az imám

naponta és mindörökké

MA IS

a ma is csak olyan
partra vetett tátogatás

ma
némább a van a voltnál

a ma is csak olyan
fogak közt szétmorzszolt csönd

a ma
örökebb mint szó a szónál

és ma is csak olyan
vagy azonosítatlanul
mintha a kezdetektől volnál

a végletek közt tökéletesedve
kimondásra érlelődsz
akár egy utolsó kívánság

TÉL

másodpercekre törten
hóhullásnyira
a harangszó árnyatlan adventi széltől
fehéren izzó ikrásodásban oltott mész a táj
és vakítón éles fénye zúzmarás józanság

túl az időn és túl a téren
szavamra hull szavam fehéren

FOGYATKOZÁSBAN

innen indulva int
az elutazó
és belepi megint
hiányát a hó

SZERELEM

a föld megkerülte nap
párnák alá rejtett álmok pihemelege
két ölelésed között

meghitt ünnep az elmúlásban

EGYEDÜL

rövidzárataimból
kipattant pogány gondolatok
anyagtalanságával
a magam szembejövetele vagyok

egyedül
a fokozhatatlan magányban

egyedül
kiáltásnyira a hallgatástól

egyedül
mint gyászjelentés a szélben

egyedül
a magam szembejövetele vagyok

de egyedül
mit érek
mit ér a vers ha nem hirdeti
mindazt ami vagyok
mindazt ami nemes és emberi